

עפ"ת (באר שבע) 53912-08-25 - מג'די אברהמים - נ' מדינת ישראל

עפ"ת (באר-שבע) 53912-08-25 - מג'די אברהמים - ע"י נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 53912-08-25

מג'די אברהמים - ע"י

עו"ד אייל דגש

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[23.10.2025]

כבוד השופטת גילת שלו

החלטה

נגד המבקש הוגש לבית המשפט לתעבורה באילת כתב אישום בו יוחסה לו עבירה של נהיגה תחת השפעת סמים, מיום 3.9.24. הזמנה לדיון שנקבע ליום 24.3.25 נשלחה לכתובתו הרשומה, ועל פי אישור המסירה שבתיק בית המשפט, היא נמסרה לבן משפחתו ביום 18.1.25. מאחר שהמבקש לא התייצב לדיון האמור, הוא נשפט בהעדרו, הורשע בעבירה שיוחסה לו ונדון לעונשים של 24 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס. ביום 23.4.25 הגיש המבקש לבית המשפט קמא בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, וזו נדחתה בהחלטה מנומקת מיום 5.5.25. ביום 24.8.25, בחלוף כמעט 4 חודשים מעת מתן ההחלטה, הגיש המבקש בקשה להארכת המועד לערער (בד בבד עם הודעת ערעור שהוגשה ביום 20.8.24), וטען כי האיחור בהגשת הערעור נעוץ בכך שלא עלה בידי בא כוחו להעתיק את חומר הראיות עד לסוף חודש מאי 2025; ובכך שמחודש מאי נקרא במספר הזדמנויות לשירות מילואים, מה שגרם לו להשבית את עבודתו במשרד לתקופות תכופות, פגע בעבודתו באופן כללי וגרם להצטברות של עבודה ולצורך לטפל בתיקים דחופים יותר בעת חזרתו ממילואים ובמהלך הפגרה, מה שמנע ממנו לטפל בהגשת הערעור במועד.

המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי אין בבקשה כל נימוק ממשי המצדיק את הארכת המועד לערעור. לטענתה, על אף ההערכה לשירות ששירת ב"כ המבקש במילואים, הרי שלפי האישור על שירות מילואים (אשר יוער כי לא צורף לבקשה, אלא הועבר לתיק בית המשפט ע"י ב"כ המשיבה), הוא שהה במילואים רק למשך ימים ספורים מדי חודש; מה גם שהעומס על משרדו או החלטתו לתת עדיפות לטיפול בתיקי מעצר, אינם יכולים להצדיק את השיהוי בהגשת הערעור. עוד ציינה המשיבה, כי ממילא סיכויי הערעור אינם גבוהים, שכן בניגוד לטענות שהועלו בערעור, המבקש זומן כדן לדיון בבית המשפט לתעבורה, וכי בבקשה שהגיש לבית המשפט קמא לא פירט את אותן טענות ראייתיות שהעלה במסגרת הערעור, וטען רק נגד חומרת העונש.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לשיהוי בהגשת הערעור, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) ובש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 רבין הנ"ל).

בענייננו, המבקש רשאי היה לערער על ההחלטה שדחתה את בקשתו לביטול פסק הדין בתוך 45 יום מיום מתן ההחלטה, כלומר עד ליום 19.6.25. מכאן שהבקשה להארכת המועד לערעור הוגשה בשיהוי של למעלה מחודשים. במסגרת הבקשה לא ניתן הסבר מניח את הדעת לשיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה. על אף ההערכה הרבה על שירותו של ב"כ המבקש במילואים, הרי שעיון במסמך אליו הפנה ב"כ המשיבה מעלה כי בתקופה שבין 1.4.25 ועד 2.9.25, ב"כ המבקש התייצב בסך הכל ל-12 ימי מילואים, ולמעשה בתוך התקופה של 45 יום שעמדה בפניו לערער על ההחלטה, היה במילואים רק יומיים, בתאריכים 20.5.22-21.5.25, ולאחר מכן במספר מועדים בחודשים יולי ואוגוסט, שממילא היו לאחר המועד האחרון לערער. מהאמור עולה, כי לא ניתן להסביר את השיהוי בהגשת הערעור בתקופת המילואים של ב"כ המבקש; וגם אין כל רלוונטיות לתעדוף שלדבריו נאלץ לעשות בין תיקיו לאחר סיום המילואים, מה גם שיש צדק בדברי ב"כ המשיבה שאין בסדרי העדיפויות של ב"כ המבקש כדי להוות טעם מספק לשיהוי. ראוי להעיר בהקשר זה, כי עיון בתיק בית המשפט קמא מעלה כי ביום 15.6.25, במסגרת סד הזמנים להגשת הערעור, הוגשה על ידי ב"כ המבקש בקשה להנפקת אישור הפקדת רשיון וחישוב תקופת פסילה, כך שיכול היה להגיש גם את הערעור במועד, בעיקר בהתחשב בהיקפו ובטיבו של הערעור בענייננו.

גם בטענה כי השיהוי נגרם בין היתר בשל הקושי בקבלת העתק מחומר החקירה אין כדי להצדיק עיכוב בהגשת הערעור. כפי שהמבקש יכל להגיש בקשה לביטול פסק דין מבלי שהיה בידיו את מלוא חומר החקירה, יכול היה להגיש גם את הערעור על ההחלטה, אשר התבססה בעיקרה על אישור המסירה הסרוק לתיק. ממילא גם לא היה מקום להעלות טענות כנגד הראיות לראשונה במסגרת הערעור, לאחר שהדבר לא נעשה בבקשה שהוגשה ונדונה בפני בית המשפט קמא (לדברי ב"כ המבקש באופן מכוון על מנת שלא לחשוף את קו ההגנה).

מעבר לכל האמור, לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים. כאמור, בתיק קיים אישור מסירה להזמנת המבקש לדיון שהתקיים ביום 24.3.25, כאשר המבקש קיבל כחודש לאחר מכן, לאותה כתובת, את גזר הדין ואת פרוטוקול הדיון שהתקיים בהעדרו. יתרה מכך, המבקש עצמו טען במסגרת הערעור כי בבוקר הדיון קיבל הודעת טקסט ובה תזכורת לדיון האמור עם מספר התיק, אך גם אם נקבל את טענתו כי ראה את ההודעה רק בשעות הצהריים וכבר לא יכל להגיע לבית המשפט, הוא לא עשה דבר בימים שלאחר מכן כדי לנסות לברר במה מדובר או להגיש בקשה מתאימה לבית המשפט.

אשר לטענות בדבר עיוות דין שנגרם למבקש בשל הרשעתו בעבירות, הרי שכאמור לא ניתן להעלות טענות מעין אלו לראשונה במסגרת הערעור, מבלי שהועלו בפני בית המשפט קמא ונבחנו על ידו. מעבר לכך, המבקש לא הפנה לראיות מהן עולה באופן מובהק קיומו של חשש לעיוות דין, כפי שהוא נדרש לעשות על פי הפסיקה (ראו רע"פ 9142/01 איטליא ואח' נ' מדינת ישראל (2.10.13), ורע"פ 8427/17 סאלם ואח' נ' מדינת ישראל (25.3.18)). לגבי הטענות בדבר חומרת העונש, מעבר לכך שטענות מעין אלו אינן מבססות חשש לעיוות דין, הרי שעונש הפסילה שהוטל על המבקש הוא עונש המינימום הקבוע בחוק לעבירה בה הורשע.

נוכח האמור, יש לתת משקל רב לעיקרון סופיות הדיון, ועל כן אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"ו, 23 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.